

BALLA ZSÓFIA

Asszonydalok

PÉNELOPÉ

Szerelme él, de mégis elveszett.
Hozzá nem ér, múltra ítéltetett.
Hagyja, hogy elfeledje Ithakát.
Selymes és gömbölyű formák helyett
abba szerelmes, amit kitalál.

BELÁTOM

Volt néhány év, hogy a hínár belepte
a felszínt, s tükrét, az eget.
Az egyedüllét halk halállal kínál,
míg mérték nélkül méreget.

Hajam alatt bolyongok, megtanultam,
ne igazam keressem,
hanem az igazságot.
Az érő szavak mind kivékonyultak.

Lehetnék jó, ha szomorú vagyok?
A pökhendi beszéd beledagad az égbe,
cipőbe bütyök s erényes szagok.

Bűnbe esnél, hogy a tudásból szedhess?
– fecsegő drukker süketít, zagyva zajok.
Gonosznak lenni jó, jónak lenni keserves.

KIKÖTŐ

Nem lettem pesti, csak egy itt-lakó.
Úgy tűnt, a város magához nevel.
Ám karolása csupán egy tangóra jó.
Csigaszarvként gyűrődtek
barátok vissza s tűntek el.
A látszat dagálya után a köves parton állok.
Más szelek fújnak. És minden csók új hajó.

HOGY LÉTEZZ

Ez képtelenség. Hogy egyszer,
egyszer van, – másszorra nincs?
Ha van, és igenis él, akkor
csak bámulj utána s legyints?
Ha egyszer van, van nagyon is,
lobog erősen, áthatóan, – lopva
akkor hogy menne át a semmi-voltba,
minek,
abba a hiányos, más-állapotba?
Ne vegyük ezt félvállról, vert szívek.
Aki van, mindörökre van.
Úgy él, mint sziklák és a fák.
A teste hajlong, illata kél, haja lebben,
amit gondol, valami lesz belőle.
Fúródik a világba egyre jobban.
Ott lélegzik sálakban, zokniban,
kezt, a ráncosat, rád fonja, így.
Nem képzelhető el másutt, csak itt.
A halál fikció. Csak feltételezés,
hogy föld alatt folytatunk másik,
jaj, egészen másfajta létezést.
Hogy tárgyak leszünk, kavicsok, vizek.
Ó, nem! Mi emberek vagyunk.
Félig istenek, azt hiszem.
Puritán párkák, rongy démonok,
szatír nemtők, rezgő művészek, és igen:
tudósok, pincérek, orvosnők, zsoldosok,
szálló varrónők, csontos balerinák.

Úgy döntöttem, már nem halok meg.
És nem halsz meg te sem.
Hiszen vagy. Súlyosan
átjár a teremtő erő:
vágyam, hogy létezz. Légy nekem.

SIETNI KELL

Ki hinné, hogy ilyen kevés ez.
Recseg-lobog, sodor és elfogy.
Ifjúkor vakká-süketté tesz:
nem tudja, hol tart s meddig – merthogy
a vad érzékelés időtlen,
a lendület még nem ereszt el.

De ami múlik, már fogy, s a földön
egyre több üres nyom előtted:
még nem mondtál ki mindent s annyi
ember nem tudja: el fog hagyni.
Sietni kell a szeretettel.

Várady Szabolcs 70. születésnapjára